

לן אי מליכ דכסיבה עדיפא לדמות מלות מורא או לא ופשיט דמורא רב עדיף דהוי כמורא שמים וכדליתא ראשון לציון ככתובות ד' קי' א' אפי' עכ עכ דכבוד תורה עדיף ס' ו' ושמש דקאים לפני בעה"ב, אי' דקאים לפני בני סבור. דעיקר רבותא דשמש הוא משום דלא קנע כדליתא ר"ס שלש שאכלו וגלו דרכיה למיסב ומ"ס צ"י לעיסב בפסח. ואשמעין רבינו חרי מייני שמש, דקאי לפני נע"ס כינוי שמש קבוע ולאו אורחא המיד למיסב, ואשמעין מו דקאי לפני

שאילת שלום

צג חתם בשולי דערי אפי' דל יומא עכיד ליה יקרא יכח

קמל. כי הכי דלא ליקא' בשולי דערי דלא שייך שם כבוד התורה

פשיטא דסייב בהסיבה בשלמא בתלמיד

אלל רבו שלמדו תורה דמורא רב כמורא שמים משיה לא בעי רס פ

אבל כלומד תומנות מהית שיטטור, הילכך אסכריה גלון אפי' וכו' וזה

פשוט וברור, ולכאורה נראה דדוקא לשיטתו של גלון דמפרש לעיל בסמוך

אשה אינה צריכה הסיבה דלא דרכיה

דנשי למחול, ואי' בשולי דערי דלא שייך דק עמא קיאל פשיטא, ולפיכך הוכרח גלון לאסכורי

לפי' הראשון שכתב הרש"ס בפנין (קט) דאשה אינה צריכה הסיבה מפני חמת בעלה וכפסה לו, בפשיטת יל דא' צריך

בשולי דערי דהיא מאי שיש לו חמה בפני הלומד חמתה וכסוף לו לא בעי הסיבה קמל דלא דמיא לכפיסת האשה לבעלה

שניתנה לו רשות מן התורה והוא ימשול משליכ כלומד תומנות שיכל לחזור ככל יוס ואין חמתו התלפית רק הנהגיית.

ואפילו תלמיד בפני רבו צג התם בשולייא

דנגרי אפי' דכל יומא עכיד ליה יקרא מהוא

דתימא הוה ליה כדלאו אורחיה קא משמע לן ו' ושמש דקאים לפני בעל הבית אי נמי דקאים

קמי בני חבורה צריך הסיבה * דא"ר יהושע בן לוי השמש שאכל בזית מצה בהסיבה יצא

ש"מ צריך הסיבה ח' והיכא דאיכא זקן או חולה ולא מצי אכיל מצה ביבישותא תרו לה דהוי

פתיא ואכיל לה כי לא איתמח ונפיק ידי חובתיה ואי אייתי לחמא ורמייה בקדירה

ובשלה

דנשי למחול, ואי' בשולי דערי דלא שייך דק עמא קיאל פשיטא, ולפיכך הוכרח גלון לאסכורי

לפי' הראשון שכתב הרש"ס בפנין (קט) דאשה אינה צריכה הסיבה מפני חמת בעלה וכפסה לו, בפשיטת יל דא' צריך

בשולי דערי דהיא מאי שיש לו חמה בפני הלומד חמתה וכסוף לו לא בעי הסיבה קמל דלא דמיא לכפיסת האשה לבעלה

שניתנה לו רשות מן התורה והוא ימשול משליכ כלומד תומנות שיכל לחזור ככל יוס ואין חמתו התלפית רק הנהגיית.

כ"ס צ"ס ור"ף פ"ס ופ"ס. וז' כגריא ז"ל ס"י חס"א

ראי' לדבר דנפיק דוקא לא חתמא מכא דהניא דנ"ל

המחבר וגממו כו' אם מלך אינו יולא ידי חובתו בפסח. ואפי' דלפרש"י שם משום דלאו דרך אכילה קאכל לה

אין ראי' להכא דקאכיל לה, מכ"ס כגריא ז"ל נימוקו עמו מכא דליתא בחולין ד' ק"כ עלה דכאי צרייאה

בשלמא אם מלך הוא אינו יולא ידי חובתו בפסח להם עוני אמר רחמנא וכאי לאו להם עוני הוא אלמא דלאו

משום דדרך אכילה צעיק. איברא גם לזה כטעם אין ראי' מכרעת מכא דמחברו וגממו לנימוס שלא כגי' עדיין לכדי גמיעה. ובפניי נראה דרבותיו הראשונים ז"ל למדו זאת מש"גיה דברכות ד' ל"ז כאי חזילה אף על גב דלית ביה פדורין כזית מצד עליה כמוליא אמר רבא וכוא דליכא עליה חוריהא דנכמא וידוע פ"י בגאונים דחזילה הוא פח כשרוי וכתי מוכרם דעת רבינו וצ"ס כפי מה שכתבתי בזה הסמוך דמבואל אפי' איכא חוריהא דנכמא סבירא לכו דלא ילא י"ס. כרי מבואר דשרוי וגממו עד דליכא עליה חוריהא דנכמא אינו מצד כמוליא אפי' קנע סעודתו עליו כמשי"כ כמג"א ס"י קס"ס ס"ס כ"ס דלאו להם הוא כלל, ומשי"כ אי' צו ידי מלך. וכו'. דקאמר הש"ס בחולין שם דלאו להם עוני הוא מילחא דפסיקא נקט כמשי"כ בהוס' שם דכוי מלי למימר משום דלאו דרך אכילה הוא, כי' נימא דכוי מלי למימר דלאו להם הוא לשיטת בגאונים דחזילה הוא פח כשרוי, ולפרש"י בחזילה דמיירי במבואל ומשמע דשרוי אפי' ליכא עליה חוריהא דנכמא מצד כמוליא, בזה פ"י פסחים ד' מ"א ג' יולאין צריק כשרוי כ"ז שכו' קיום שלא נימא לגמרי משמע דוקא נימא לגמרי דכיונו כמחברו וגממו וכטעמא דכ"ס דלאו להם עוני הוא, או כפרש"י דלאו דרך אכילה הוא, אבל לא כגי' לכדי גמיעה אפי' ליכא חוריהא דנכמא יולא כז' י"ס וכיונו לטעמיה לענין חזילה, אבל לדעת רבינו וסיפתו לענין חזילה לא נלכנו לטעם כ"ס. ונראה לכוסף דגם לשיטת רש"י ז"ל לא נלכנו לטעמא דכ"ס צנימא לגמרי ולכ"ס צנימא לגמרי לאו להם הוא כלל, שרי צרכות ד' ל"ח א' טרימא מכו ומסיק כ"ס המרי ועצדינכו טרימא מצד עליהו כפ"ס מ"ט צמלתיכו קיומי ופרש"י כל דבר ככחש קלף ואינו מרוסק וכסכיומו הכ"ס ורמ"א ופ"א דכונת רש"י דמרוסק לגמרי ונשהכ הפרי אין מצרכין אלל שכלל, כמבואר בס"י ר"ב, וכט"ז דהכ בקס לומר דרש"י אינו מפרש שם טרימא דמשמעו כז'. ואומר אני דאי משמע לרש"י פ"י זה כ"ס כז' ממילא מוכחא דמרוסק לגמרי מצד שכינ' וכז' דלא לוכיף על שם טרימא. ומכ שיק' כט"ז מכא דקאמר ר"א כאי המרי דחרומה מותר לעשות מכס טרימא ואסור לעשות שר' ולא קאמר דאסור לרסקן לגמרי, לק"מ דפשיטא דלקלקל כפירי

○ משי"כ צ"י דברי רבינו דהסיבה לפני הרב הוי ציון, ואי' אי' למחול, והוא נגד דעת הרמב"ם והמחבר, חזרתי ב', אלל פ"י משי"כ רבינו דכא סתמא דמילתא לא קפיד ח"נ, היינו דאי' אפי' האב קפיד כולי שחא, אינו אלל רצון האב, ונעשה כבוד לציית לדבריו, אבל אינו מדרך הכבוד, משויה בפסח מחויב האב לבעל רצונו, ואם אינו מבטל היו רשע, ואין הבן מחויב בכבודו, דכבוד שמים עדיף, וע"י שאלות פ' בלק, משליכ בתלמיד אלל הרב הוי ככיד ומורא הרב ממש, ואי' דוחה מל"ע דהסיבה, אבל מכ"ס אם ר"ה הרב למחול מחול, ולא כמשי"כ.

וגם משי"כ דמשויה דוחה מל"ע דכבוד הרב מל"ע דהסיבה, משום דעשה דכבוד תורה עדיף, לכאורה לא היה ליה לפרש הכי, אלל כמשמעו, דעשה דכבוד הרב הוי מהית, ודוחה מל"ע דרבנן, יאדרכה קשה דמאי ס"ד דמל"ע דהסיבה עדיפא למידחי מל"ע דאורייתא, ואולי ס"ד דהסיבה הוי בכלל פרסומי ניסא, ודוחה אפי' מ"ע מהית כמי' נ"ח, או דהסיבה הוי מ"ע דרבים ודוחה מ"ע דאורייתא כמו דאי' צרכות ד' מ"ג מל"ע דרבים שא"י, איברא אינה דוחה מל"ע דרבים שהיא זכות הרבים למ"ע שניה צרכים, וע"י משי"כ כז' קס"ח ח"ת ד' כס"ד, אבל לפי האמת היה קרוב לומר דעממא דרי' הוא משום מהית לחיד, ורבה איני חולק אלל שר"ה למחול, אבל בהלכות הכי' ל' גיאות ה' פסחים מבואר עממא דרב יוסף משום דעשה דכבוד תורה עדיף ש"מ דפשיטא ליה להרי"ל גיאות דכל"ז לא הי' דחי מל"ע דהסיבה.

ראשון לציון

הפירי של תרומת חסור וגל נלכח אלל אפי' שר
דמליותא כול וסיד דשרי כמו יין ושמן קמיל דלסור
משום שאינו חלל זימכ וכפרי נשמה ונחלקל. ומכ שכי
מגדלים דלסור אפי' במרוסק, לקימ שרי שלקות איכא
מיד דמנך שכינ' ומכ'מ
כנודר מן כפרי אסור בשלוק
או בחשול שנשחכ לורח.
ומכ שכי' מנשמים מרוסקים

שם מה.
(פרקות נח)

פשוט כמשיכ המגיל שם דלורסיכו צככו. וכן ליל צכא
דדף לין קמחא דחיטי רב יכודא ח' צככ"א רני"א שכינ' צ
כו, ולכאורכ הא מרוסק לגמרי חלל משום דלורמא צככו
וטעמא דרינ' דמכ'מ חית ליה עלויה אחרוני צפה ועד
שלא כגיע לחליתו מנך שכינ'. נחזור לענין, דשיטה
רש"י ז"ל דמרוסק לגמרי לאו במלתיכו קיימא, וא"כ פח
שנמות לגמרי לאו לחס כול כלל, ואינו מנך המוליא
אפי' לפרש"י גבי חבילא, וע"כ ליל דטעמא דכש"ס צכא
דכמחאו וגמטו מילתא דפסיקא נקיט וכי' לשיטת רבינו
וסיפתו דשרי שנימות חיי צכ ידי חובה, גיכ עיקר
סגס משום דבעינן תוריתא דנכמא, וטעם דכש"ס מילתא
דפסיקא כול. ט) נפקא מתורת דחם. וכיינו כסוגיא
דפסחים דר' יוסי ס"ל צישול מצטל אפי' וכפרש"י ולא
כחוס' ד"כ חלל שכי' דלפרש"י ליל דמייירי צלילתו רכב,
דליל צלילתו עכא לא נפיק מחורת לחס כפי' לפיל עכ"ל,
ר"ל לפי שיטת ר"ה צד' ל"ז צ' צדיכ פרט, דצלילתו
מצב לעולם מקרי לחס, צין כדר אפי' צין לא כדר
אפי', וכיינו כשיטת ר"ת ד' ל"ז צ' דכל שנחסינ צחלה
מנך עליו המוליא, וממילא אפי' כדר וצלילת מיקרי
לחס, משיכ ליל דלפי' רש"י דצישול ילא מחורת לחס
דמייירי צלילתו רכב [וצכ יישכ ר"ת רומיא דהלחא
סיגיא צחלוט, דצלילתו רכב ח' לא אפי' צחנור לא כוי
לחם כלל, ואי כדר אפי' צחנור כוי לחס עוני גיכ,
וצלילתו מצב לעולם צין כדר אפי' צחנור צין לא אפי'
כוי לחס, ולא לחס עוני. וע' ראש"י ס' י"ג שריסכ גס
דעת רבינו כלי גאון ז"ל לדעתיה], ומשום שדוחק כול
לפרש הא דר' יוסי חלל לא צמבול דוקא צלילתו רכב.
וחו, דסוגיא דצרכות דף ל"ח דמדמי לה לשלקות משמע
דאפילו צלילתו מצב כצישול מוכיל, לככו פי' כר"י
דשעמא דר' יוסי משום דצישול מצטל מלחם עוני וכוי
מל' טעירכ ומכא גופא דצישול מצטל מלחם עוני כול
דס"ד דסוגיא דצרכות לדמות לשלקות דצישול מצטל מחורת
פרי כדמכ, ודחי כש"ס משום דבעינן טעם מל' וליכא,
ולא משום דמצטל מלחם עוני, וע' חוס' סד"כ עולא.
כל זכ שיטת כחור, חלל רבינו וצכ"ג שכי' דסחם לחס
צצישול נפקא מחורת לחס ע"כ לאו כר"ת ס"ל חלל כרבינו
שמשון צמס' חלל פי' והוצא צראש"י כ' סלכ וצפי' כל
צפכ ס' פי', חלל חליל המוליא צחלכ כלל, ואפי'
צלילתו מצב ח' חליל, חליל ח' כדר אפי' צחנור כוי
לחס עוני גיכ כסוגיא דצרכות ד' מ' וצכ"א רבינו צסמך,
ואי לא כדר אפי' לא כוי לחס כלל כסוגיא דפסחים ד'
ל"ז מאי חלל כמסכת זכ חליל של צפי' ופטור ממלכ,
ולא חלקו כלל צין צלילתו מצב או רכב. וכא דחי' צד'
ל"ז פרט לחליט ואשישכ דכוי מל' טעירכ מייירי צמלסיה

צממן או דצכ כמשיכ כרי"ף ס' כ"ש וזכו עיקר דעת
רכ"ג ז"ל, ומשיכ כחצ רבינו צסמך הא דיצמות צסחם
ולא פירש דמייירי צלילתו רכב דוקא. וכי' כמכריס
ס' ס"ג דמשמע מדברי מ' אחא גאון חלל כר"ת לבנין
חלכ, ומעמכ י"ל דצישול
לאחר אפי' מצטל מחורת לחס
חובתיה דתניא יוצאין ברקיק השרוי ובמבושל לגמרי אפי' צלילתו עכב.
שלא וחנו כר"ש ובראש"י כחצו שס
עוד ועוד ראי' חלל כר"ת דס"ל דצרכה חליל צמיוצ חלכ
מדמיינן לקמן צפרקין דלר' יוסי ח' וולאין צרקיק כמבול
כו' ועיין ציאורי כגרי"א ס' קסי"ח ס"ק ל"ז ולי"ס שכיג
על דצריכס שזכ חינו חלל ח"א, חלל מסקנת כסוגיא
צצרכות לענין שלקות ח' מצטל פירי וצכ"א כגמ' דחנאי
כיא וולאין צרקיק כשרוי וצמבול שלא נימות דברי ר"מ
ר"א וולאין צרקיק כשרוי חלל לא צמבול, ודחי כגמ'
ע"כ לא קאמר ר"י חלל משום דבעינן טעם מל' וליכא
חלל ככא אפי' ר' יוסי מודכ וא"כ הא דתניא מחכ
ואפאכ וצשכ חס כפרוסות קיימות מצרכין עליו המוליא
חתי ככ"ע וכחיוצ סלכ. וכי' נראכ כונת כר"ש ובראש"י
ז"ל שצכ"א ראי' מסוגיא דפסחים ד' מ"א דהליל הא
דר' יוסי צכא דצשול פסס מצטל חללי שלפני כצשול,
משמע דלר' יוסי צשול מצטל מחורת לחס ממש כפירש"י
ומייירי אפי' צלילתו עכב כמשמעו חלמא חלל חליל צחלכ
חלל כר"ת, וע"כ לסוגיא דפסחים ל"ל הא דטחכ ואפאכ
וצשכ כו' חתי כר"מ ולא כר' יוכי, וכשחא אפי' לכמסך
דצרכות דטשום טעם מל' כול, חינו חלל משום דס"ל
דצישול חינו מצטל אפי' דלקמיה, חלל הא למדנו מסוגיא
דפסחים דצלל אפי' צחנור פשיטא דלר' חינו מנך
המוליא ודלל כר"ת, ומעין זכ כ' כגרי"א ז"ל שס ס"ק
ל"ז, חלל יוחר יש לצאר ע"פ דעת רבינו וצכ"ג שכתבו
כטעם דר' יוסי דצישול מצטל מחורת לחס וכסוגיא
דפסחים. ולכאורכ הא צצרכות מסיק כש"ס דשלקות
מצרכין צככ"א וככא משום דבעינן טעם מל', וצאמח
כרי"ף ס' כ"ש כ' כל הא דר' יוסי משום דבעינן טעם
מל' וליכא, וכ"כ צצרכות ס' כ"מ, ויוצאר צסמך. ונראכ
שדעת רבינו וצכ"ג שלא למדחי סוגיא דפסחים כלל,
וצשול מצטל לגמרי מחורת לחס וכי' צכ"ג ס' כ"מ
ודוקא לגומכ צקערכ כיון דשדי רוחסין פלכ כוי ליה
כלי שני, חלל רמא פח צקדירכ כוי' ליה כלי ראשון כיון
דמצשלא אפי' דחיתא צציינכ נפקא ליה מחורת לחס
ומצרכין עליו צמ"מ דקחני גבי מל' וולאין צרקיק כשרוי
וצמבול שלא נימות דברי ר"מ ר"א וכו' וכלכ כר"י
עכ"ל. כרי מוצאר דצישול מצטל לגמרי מחורת לחס.
ונראכ דס"ל לרבינו וצכ"ג דכל כשקלא וצריא דצרכות
דמדמי ר"ג דין שלקות לפח מצשול חינו חלל למאי דס"ל
דאין ג"מ צין שלקות דמשחני לגריעותא לשלקות דמצרכין
צמיותן שכינ' כדרי"ס שס, חלל לפי מכ דקיי"ל כר"ת
שוב לא דמי פח מצשול חלל לתומי וכרתי דמשחני
לגריעותא. וככו משמע כצנת כרי"ף שכתב דשלקות
צורא פרי כדמכ וכצ"א ראי' מדר מאיר ואפילו
לר' יוסי לא פליג חלל משום דבעינן טעם מל' וליכא חלל
חלמא אפי' ר"י מודכ דשלקות צמלתיכו קיימי כו' אפי'

קומי

הומי וכתתי כו' אלמא דפת מנושל דמי לתומי וכתתי אלא שפסק בשביל זה דלא כר"ם, ורבינו וכו"ג פסקו להפיק דפז מנושל לאו לחם הוא כלל. כן אמר דהרמזים ושאר פוסקים פסקו בשלשום כר"ם ונפת כתבו כהר"ף אלמא דלא תלוי כל כהא,

מכ"מ דעת רבינו וכו"ג ור"ף דדמי לתומי וכתתי. וכשתא מזוהרת דעת הר"ם כמשמעת דס"ל כהגאונים ז"ל דמנושל לעולם אין מזכך המוליא, וכבריתא דעתה ואפאה ונשלה אחי כר"ם. ונאלא דעת רבינו וכו"ג ור"ם דמנושל לעולם אין מזככין המוליא ולא כהפוסקים ז"ל. ודע דמש"כ הרא"ש פ' כל שטח ס' י"ז וזכא דליכא זקן כו' עד דנענין טעם מלא וליכא וחדר כתב וזכא דרמי מלא בקדירה ונשלה נפקא לה מתורת מלא ולא נפיק דכ ידיו חובתיה, כתב צעל כלכות ואי

אפיוח על טפחא כו', כ"ז אינו מוזן, מה בוסוף כה"ש במש"כ וזכא דרמי מלא בקדירה כו', היינו דברי כה"ף הקודמים. והו מה שכתב בשם כה"ג גמי מפורשת הוא ברכות דף ל"ם וכוצא בסמוך בדברי רבינו וכו"ף שם. אבל האמת דטעות הדפוס הוא וכל"ל כי צ"כ זכא דרמא מלא בקדירה ונשלה נפקא ליה מתורת לחם ולא נפקא ידיו חובתיה בפסם ואי אפיוח על טפחא כו'. וכן הוא באמת כה"ג, והעיר כה"ש צזכ דבריו דכ"מ ס"ל דלא כהר"ף שכתב משום דליכא טעם מלא, אלא דלאו לחם הוא כלל וכדברי הר"ם שהקדים, ואפי"ג דהר"ם עלמו פסק בנכרות בסוגיא דחזילא כהר"ף דגם בבישול יש נ"מ בין כזית לפחות מכזית, מכל מקום כזית דעת כה"ג ואגב כזית סיוס לשון כה"ג דין המפורש צו מסוגיא דנכרות דאפיוח על ארעא כו'. אף על פי שלא נמות, וכן הלכתא כרי יוסי ומלא דאפיוח ולא בשיל כי אורחיה, אי כד צלע לא מצלע להדיא, ולא נגדין חוטי מיינה לחם מיקרי, ונפיק ידי חובתו דכ משום מלא. כל"ל, וכ"כ צוסי' כת"י. (י) יוצאין במצה נא. כן הוא גירסת כה"ף. וכו"ג איתא ורפתא דלא בשילא שפיר וכד צלע לה מנגדי סוטא מיינה אסורא וא"ל שרי. פ"י דאי מנגדי חוטיין אסור לאכלא משום חמוץ. ועי' בהגהת רמ"א ומ"א ס' תס"א. ומאי מלא נא, אריי אמר שמואל כל שפורסם ואין חוטיין נמשכין ממנו. כ"ה בכת"י. (יא) אילו היכא דאפיוח עידיה ארעא. היינו לחמא דארעא שכתב רבינו לבלן בפשיטות ובגמרא איתא קוצא דארעא, ובר"ף טריהא דארעא וכלל אחד. אמנם בפירוש כ"ז לפי פירש"י לפנינו היינו שעושין מקום חלל זכירה ונותן צו קמח ומים כמו שפושין באלפס ולפי זה לא תליא במחלוקת דר' יוסקן ור"ל דמעשה אלפס דכדצוק ולצסוף כרתיה, וככא מייירי אפילו כרתיה ככירה ואח"כ כדצוק וכרבותא צזכ הוא מפני שאינו נילוש וכלילתה רכב מאוד כמש"כ במג"א ס' י

שלא נימוח דברי רבי מאיר רבי יוסי אומר יוצאין ברקיק השרוי ולא במבושל אפי"פ שלא נימוח וריפתא דאפיוח ולא בשיל כאורחיה דכי בצעיה לא נגדין חוטי ממצה לחם מיקרי ונפיק ידי חובתיה * בר משום מצה דתניא (י) יוצאין במצה * נא ומאי מצה נא כל שפורסה ואין חוטיין המצה נמשכין ממנה:

ברם צריך (יא) אילו היכא דאפיוח עילויא ארעא אי נמי באילפס מי קרי לחם ונפיק בה ידי חובתיה אי לא היכא דהרתיה ולבסוף הדביק לא תבעי לך דהיינו כי תנור אלא כי תבעי לך שהדביק ולבסוף הרתיה מאי מי אמרינן כי מעשה קדירה דמי ולא איקרי לחם דכתיב ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד או דילמא כיון דלאו בשולי בשליה אלא מיפא אפיוח לחם מקרי ונפיק ביה אי

קס"ם ס"ק מ, ולפי זה שתי איבעיות כן שכתב רבינו, וכוסיף עוד בחלוטו ואח"כ אפכ כאשר יוצא בלות בסמוך. אבל אי"כ כו' ליה לרבינו לכזית הספיקות כדרך שכתב בפשיטות, תחילה כיכא דאפיוח באלפס ואח"כ על ארעא וגם לפנינו איתא בדברי

רבינו בסמוך וזכ"ה וזכ"ה כריי דאיתמר גמי כו', אלמא חדא מילתא הוא, אלא שקרוב לכגיג ואיתמר וכו"כ בכת"י, וחו דלשון אפיוח על ארעא לא מתפרש שפיר. אלא נראה דכני תרי מילי אפיוח על ארעא אי"ג צולפס חדא ספיקא היא, וכוא פפירוש כרמזים כלכות זרכות פ"ג עיסה שנאפת צקרקע כמו שהפירש"י שוכני המדבריות אופיס כו' וכ"כ תהריי לדעת רש"י שזכר לפיוסם בנוכח צרש"י על הא דאיתא בגמרא שם טריהא פטורה מן החלה מאי טריהא איכא

דאמרי גביל מרתה, על זה פירש"י גביל מרתה שזכירה עושין גומא ונותנין שם קמח ומים כו', ומחמת שאין זו דרך גלגול ואין דרך לעשויה לאכילת קצב פטור מן החלה ולא מכני קביעות להמוליא וגבי טריהא דארעא שחייבת בחלה כתבו תהריי לדעת רש"י היינו שזו עשויה צקרקע כמו שדרך לעשות בשוכנים באכלים. ולויס שזכ דרך אכילתה צקרקע משום הכי אי לא קצבי סעודתייהו אין מזככין המוליא, דמפני שאופין צקרקע אי אפשר לעשות כלילתה כמו שאר עיסות, אבל אי קצב סעודתייהו עליה מצרך עליה המוליא משום שדרך שוכני אכלים הכי וממילא חייבת בחלה ויואל דכ ידי חובה מלא [וסגרא זו מוכרתה לפי' כת' ור"ם פסחים ד' ל"ז צ' גבי כדצוק מצפנים וכתחים מצחון מכו, ופירשו דתנור איירי ואלויבא דר"ל וכשיצ ר"ז דמכ"מ פטור לר"ל, ואח"כ בוסוף לשאלו כדצוק דתנור מצפנים ואצוקה כנגדו מכו וכשיצ דרוז עניים עושין כן וסויבת, וברי אצוקה כנגדו לא עדיף מכרתיה מצחון אלא משום דשם אין דרך לעשות כן פטור לר"ל מה שא"כ כשאצוקה כנגדו וכתנור עושין עניים כן משום שאין להם עלים כפרש"י משום הכי מיקרי דרך קביעות הכי וסויב בחלה לר"ל, וככי נמי מכני סגרא זו לתהריי לר' יוסקן כשאין כלילתה כמו שאר עיסות ומכ"מ כיון דדרך קביעות הכי דשוכני אכלים עושין כן חייבת בחלה]. וזוכי דעת דבינו וס"ל דמאחר שצקרקע מייירי ופ"כ אי אפשר להרתיה כקרקע ולהצדיק בעיסה ותכא נאפית מחמתה אלא ע"כ מניחין בעיסה ואופין לפני האש אי"א למייב בחלה אלא חלויבא דריי ומשום הכי פשיט רבינו מכא דלחמא דארעא חייבת בחלה דכלכתא כריי דלא צעי באלפס כרתיה ולצסוף כדצוק, אבל לר"ל לא מכני למייב [ומפרש סוגיא דפסחים כ"ל כפי' רש"י דבאלפס מייירי ופשיט דלר"י תריווכו סייצין ובנכרות בוסיופא דאפי' טריהא דארעא שאין כלילתה

יפכ